

20.4.1889: Ο ΚΥΡΗΝΕΙΑΣ ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ ΕΚΛΕΓΕΤΑΙ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΚΙΤΙΟΥ ΚΑΙ ΣΕ ΛΙΓΕΣ ΜΕΡΕΣ Ο ΚΥΡΙΛΛΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΚΥΡΗΝΕΙΑΣ

Ο βρετανικός στόλος γιορτάζει τα γενέθλια του Δούκα του Εδιμβούργου ο οποίος μετέβη στην Κύπρο κατά την κατάληψη της από τη χώρα του ύστερα από τη βρετανοτουρκική συνθήκη του 1878 στο συνέδριο του Βερολίνου (Illustrated London News 24.8.1878)

Στις 10 Δεκεμβρίου 1886 πέθανε ο Επίσκοπος και Μητροπολίτης Κιτίου Κυπριανός και ο Θρόνος του Κιτίου έμεινε κενός μέχρι το 1889.

Ενώ στις αρχές του 1889 οι Κύπριοι ετοιμάζονταν να στείλουν πρεσβεία στο Λονδίνο υπό τον Αρχιεπίσκοπο Σωφρόνιο για να εκφράσουν και στην Κεντρική Κυβέρνηση του Λονδίνου τα προβλήματά τους, αλλά και να καταστήσουν το πρόβλημα της Κύπρου ευρύτερα γνωστό στον αγγλικό λαό, ο Αρχιεπίσκοπος, ασκώντας πίεση, πέτυχε να εξασφαλίσει τη συγκατάθεση της Ιεράς Συνόδου για πλήρωση της έδρας του Κιτίου.

Νέος Επίσκοπος στην έδρα του Κιτίου εκλέγηκε, ο Επίσκοπος Κυρηνείας Χρυσάνθος.

Αυτό έγινε ύστερα από άδεια του Αρχιεπισκόπου Σωφρονίου, γιατί ο Επίσκοπος συνήθως παραμένει στην έδρα που εκλέγεται, εκτός αν εκλεγεί Αρχιεπίσκοπος, οπότε μετακομίζει στην Ιερά Αρχιεπισκοπή.

Ο Σωφρόνιος πείστηκε να δώσει τη συγκατάθεση του για εκλογή του Χρυσάνθου στο θρόνο του Κιτίου, για να τεθεί τέρμα σε διένεξη που προέκυψε γύρω από τρεις υποψηφίους και η οποία απειλούσε ματαίωση της εκλογής.

Ταυτόχρονα με την κένωση της έδρας της Μητρόπολης Κιτίου, ο Σωφρόνιος πέτυχε, παρά τις ενστάσεις και διαφωνίες που υπήρχαν και πάλι να γίνει και εκλογή νέου Επισκόπου. Στο θρόνο εκλέγηκε ο Σχολάρχης Κύριλλος Παπαδόπουλος, ο οποίος είχε εκλεγεί και μέλος του Νομοθετικού Συμβουλίου το Νοέμβριο του 1886.

Η λύση Χρυσάνθου για τη Μητρόπολη Κιτίου είχε αποτελέσει τη χρυσή τομή. Ο Χρυσάνθος 55 χρόνων, είχε χρηματίσει σχολάρχης Λάρνακας και είχε χειροτονηθεί Επίσκοπος Κερύνειας το 1877.

Λεπτομέρειες της εκλογής του Χρυσάνθου ως Μητροπολίτη Κιτίου δημοσίευσε η εφημερίδα "Σάλπιγξ" της Λεμεσού στις 27 Απριλίου 1889 (Ο Μητροπολίτης Κιτίου είχε έδρα τη Λάρνακα αλλά είχε υπό τον έλεγχο του και τη Λεμεσό, γιατί αυτή την περίοδο υπήρχαν μόνο τρεις Μητροπολίτες: Πάφου, Κιτίου και Κερύνειας).

"Επειδή κατά την πολυθρήλυτον εκλογήν Μητροπολίτου Κιτιέδων, λαβούσαν χώραν εντός και εκτός της Συνόδου, απ' αυτής της εκλογής των αντιπροσώπων μέχρι της τελευταίας στιγμής παρ' άλλων δεν διαστρεφόμεθα παρ' άλλων δε μεγεθυνόμενα, έδωκαν αφορμάς πολλών μορφών κατά τε της Συνόδου καί τινων των αντιπροσώπων και επειδή επιθυμούμεν ίνα αφ' ενός μεν αι μομφαί περιορισθώσιν εντός του δικαίου κύκλου των, αφ' ετέρου δε δώμεν αφορμήν προς βελτίωσιν επί το νομιμώτερον του εν τοιαύτας περιπτώσεσιν εκλογικού συστήματος και αρθώσιν τα προκαλούντα τοιαύτας ταραχάς και μομφάς αίτια, εθεωρήσαμεν αναγκαίον μίαν γραφήν και εξιστόρησιν όλων των λαβόντων χώραν ανεξάρτητον όλως και ανεπηρέαστον από πάσης κομματικής σκέψεως ή φρονήματος και εξ αυτής σχηματισάτω ο αναγνώστης οίαν βούλεται μομφήν ή έπαινον και αποδώτω το δίκαιον τω ανήκον.

Η Α. Μακαριότης, δι' εγκυκλίου της υπό ημερομηνίας 6 Φεβρουαρίου 89 προσεκάλει τους επαρχιώτας Λεμησού και Λάρνακος ίνα κατά την ανέκαθεν παρ' ημίν επικρατούσαν συνήθειαν εκλέξωσιν αντιπροσώπους και παραστώσιν ούτοι την 18ην Μαρτίου εις Λευκωσίαν προς εκλογήν Μητροπολίτου. Φαίνεται ότι δεν υπάρχει διάταξις ή ωρισμένος τύπος της τοιαύτης εγκυκλίου, διότι η νέα αυτή εγκύκλιος της Μακαριότητος του διέφερε της προ διετίας επί τω αυτώ σκοπώ εκδοθείσης και κατά τούτο ότι εις εκείνην μεν δεν ώριζεν ως εκλεξιμούς και ιερείς, ενώ εις αυτήν ώριζεν ώστε το εν τρίτον των αντιπροσώπων ώσιν τοιούτοι.

Εν τούτοις, "κατά την ανέκαθεν συνήθειαν" αι ως προ διετίας επίσης εγένετο, διά της περιφοράς, δηλαδή πληρεξουσίου εγγράφου ανά τα χωρία εξελέγησαν οι αντιπρόσωποι και ητοιμάζοντο ν' απέλθωσιν εις Λευκωσίαν, ότε ζητείται αναβολή και παραχωρείται τοιαύτη οκταήμερος, έπειτα μηνιαία, κατόπιν πάλιν περιορίζεται η αναβολή εις 8 ημέρας και κατόπιν, διότι δεν συνεφώνει εις των αντιπροσώπων,

LORD BEACONSFIELD'S RECEPTION IN LONDON

WHATEVER may be the verdict of posterity upon the share taken by the British Plenipotentiaries in the Treaty of Berlin, there can be no doubt that the manner in which Earl Beaconsfield and the Marquis of Salisbury were welcomed back to England will be recorded in the pages of history as a proof that their efforts were appreciated by a grateful nation. There had been a preliminary reception at Dover, where the Mayor and the chiefs of several provincial Conservative Associations, met the Ambassadors on landing, and a congratulatory address was presented and responded to, but this was as nothing to the triumph which awaited them in the metropolis. Charing Cross Station, or at least that portion of it into which the special train would run, had been transformed into a huge conservatory, the platform, lamp-posts, and rafters being profusely decorated with choice flowers and plants, interspersed with flags and trophies; and upon a number of raised seats were assembled a brilliant company of ladies and gentlemen of social and political distinction, whilst outside the station, in the Strand, Trafalgar Square, and Whitehall, the expectant crowd thronged the roadway and pavement, eagerly awaiting the advent of the hero of the hour. The train arrived punctually, and the Premier, on alighting, was received by Lord Henry Lennox, and was quickly surrounded by his colleagues in the Cabinet, and other statesmen, members of both Houses of Parliament, the Lord Mayor and Sheriffs, and a number of ladies, all pressing forward for the honour of shaking hands with him; the rest of the spectators meanwhile gave vent to their enthusiasm by repeated cheering. After the first greetings and congratulations were over Lord Beaconsfield and Lord Salisbury took their seats in an open carriage, with the Marchioness of Abergavenny and Lady Northcote; Lady Salisbury and her son, Lord Cranborne, following in another open carriage, and Mr. Montagu Cory, the Prime Minister's Private Secretary, in a third. No sooner did the vehicles make their appearance outside the station than a roar of applause ascended from the crowded street, and a perfect shower of bouquets came from the windows of the houses on either side, every window of which was full of spectators. The cheering and waving of hats and handkerchiefs was continued all along the short line of route to the official residence of the Prime Minister, and after they had alighted and disappeared within doors the shouting and cheering was kept up with equal vigour until at length Lord Beaconsfield was seen at the window of his drawing-room, when there was a fresh burst of applause, and he had to wait a couple of minutes before attempting to make himself heard. At last there was a comparative lull, and, amid intermittent cheering, the voice of the Premier was heard assuring his admirers that such a recognition of his labours was most agreeable to his feelings. Lord Salisbury and himself had brought back a peace, he hoped with honour, which would satisfy the Sovereign and gratify the country. The cheering was resumed as Lord Beaconsfield concluded, and when he had withdrawn the crowd turned its attention to a window in the residence of the Chancellor of the Exchequer, at which the Marquis of Salisbury was sitting.

Εντυπωσιακή υποδοχή του βρετανού πρωθυπουργού Λόρδου Μπήκονσφιλντ κατά τη επιστροφή του από το συνέδριο του Βερολίνου, σύμφωνα με την επιθεώρηση GRAPHIC της 27 Ιουλίου 1878

Κιτίου Χρυσάνθος

παρατείνεται πάλιν εις τριακονθήμερον και ούτω καθεξής. ενεργείται νέα εκλογή εις το διαμέρισμα Επισκοπής κατά ιδιαίτερον τηλεγραφικήν εξ Αρχιεπισκοπής άδειαν, εκλεχθέντος του διατάξαντος δι' εγκυκλίου την εκλογήν και ούτω την 16ην Απριλίου παρουσιάσθησαν εις Λευκωσίαν όλοι των επαρχιών οι αντιπρόσωποι, 22 τον αριθμόν.

Ενταύθα οφείλομεν κατά χρονογραφικών καθήκον να αναφέρωμεν ότι προς κατάληψιν του θρόνου Κιτιέων τρία έμελλον να προταθώσι πρόσωπα. Ο Αρχιμανδρίτης του θρόνου Κιτιέων κ. Μελέτιος, ανήρ ιεροπρεπής, ενάρετος και φιλησύχου χαρακτήρος, ο κ. Κύριλλος Ιεροδιδάσκαλος του σχολείου Λευκωσίας, ανήρ έμπειρος των κυπριακών πραγμάτων διδαχθείς τα θεολογικά εις την Σχολήν της Ιερουσαλήμ και ο κ. Γεράσιμος Κυκκώτης, ανήρ λίαν έξυπνος σπουδάσας επί πενταετίαν εις την Θεολογική Σχολήν της Χάλκης και τριετίαν σχεδόν ήδη εις την Γενεύην της Ελβετίας, ένθα και ευρίσκειται εισέτι.

Εις τον κ. Γεράσιμον ανήγγειλαν προ πολλού πολίται τινες ότι επιθυμούσι να τον αξιωθώσιν αρχιερέα Κιτιέων και ότι θα ενεργήσωσιν υπέρ της υποψηφιότητος του δηλώσαντος συγχρόνως αυτώ ότι και άλλοι παρ' άλλων θα προταθώσιν υποψήφιοι, εκείνος δε απάντησε τηλεγραφικώς υπό ημερομηνίαν 6 Απριλίου "μερίδων ένεκα αποποιούμαι".

Ούτοι όμως μη αποθαρρυνθέντες προέβησαν εις το να υποστηρίξωσι την υποψηφιότητα του ελπίζοντες ότι, αν υπερισχύσωσιν οι υπέρ αυτού ψήφοι, θα τον πείσωσιν να δεχθή. Πλην ο κ. Γεράσιμος, μηδέν θραμβωθείς εκ της περσφερομένης αυτώ θέσεως και καλώς συναισθανόμενος ότι το υψηλόν τούτο ηθικόν αξίωμα πρέπει πάντοτε να ίσταται ανωτέρω πάσης κομματικής μερίδος και κοινωνικής διαμάχης, έσπευσε και δι' επιστολής του προς τον ενταύθα κ. Νικ. Σ. Φραγκούδη, ληφθείσης την παρελθούσαν εβδομάδα, να διαβεβαιώση πλατύτερον τους προτείνοντας την υποψηφιότητά του, ότι αποστέργει όλως πάσαν υπέρ αυτού πρότασιν και ευχαριστεί λίαν τους θεωρήσαντες αυτόν ως κατάλληλον διά την υψηλήν ταύτην θέσιν.

Την περιγραφήν των εφεξής λαβόντων χώραν εν Λευκωσία αφίνομεν εις αυτόπτην μάρτυρα:

Την 10ην ώραν π.μ. του Σαββατου της διακαινισμού παρουσιάσθησαν οι αντιπρόσωποι εις την Α. Μακαριότητα, ήτις εζήτησεν παρ' αυτών τα πληρεξούσια διά να εξελεχθώσιν κατόπιν υπό της συγκληθησομένης συνόδου. Οι αντιπρόσωποι παρετήρησαν ότι άλλοτε η εξέλεγξις εγένετο εν συνεδριάσει και ότι επειδή υπάρχουν διπλαί εκλογαί έπρεπε να δοθώσι πληροφορίαί και σχετικά έγγραφα προς διαφώτισιν της Συνόδου. Η Α. Μακαριότης απήντησεν ότι ταύτα θα ηκούοντο την επαύριον εν Συνόδω και η αντιπροσωπεία τότε κατατέθηκε τα πληρεξούσια.

Την επαύριον ώραν 3η μ.μ. συνήλθεν η Σύνοδος μετά της αντιπροσωπείας προς παντός άλλου δε ανεγνώσθη η απόφασις της Συνόδου, δι' ης αποκλείετο η πρώτη εκλογή της επαρχιας Επισκοπής και η τελευταία του άνω διαμερίσματος Λάρνακος και εγένοντο δεκταί η δευτέρα της Επισκοπής και η πρώτη της Λάρνακος, διότι τα πληρεξούσια αυτών είχαν μεν ολιγώτερα χωρία, αλλά περισσοτέρας υπογραφάς, ενώ τα των απορριφθεισών έφερον τας σφραγίδας των αζάδων και ιερέων όλων των χωρίων της επαρχιας.

Κύριλλος Παπαδόπουλος, Μητροπολίτης Κυρηναίας (1889-1893) και μετέπειτα Μητροπολίτης Κιτίου (1893-1909) και αργότερα (1909-1916) Αρχιεπίσκοπος Κύπρου διαδεχθείς ύστερα από μεγάλη κρίση στα εκκλησιαστικά πράγματα του τόπου, για δέκα περίπου χρόνια, τον Αρχιεπίσκοπο Σωφρόνιο

Η διά λίαν δικανικού ύψους συνεταταγμένη αυτή απόφασις προκάλεσε εκ μέρους των αντιπροσώπων την παρατήρησιν ότι η εξέλεξις κατά τα ειθισμένα έδει να γίνει εν συνεδριάσει, υπέμνησαν δε την Μακαριότητα του την υπόσχεσιν ην από της

προτεραιάς έδωκεν ότι θα ηκροάζετο των ενστάσεων πλην η απόφασις της Συνόδου εθεωρείτο ανέκκλητος και μετά μακράν συζήτησιν πρόσταξε τους εποκλεισθείσας να εξέλθωσιν, οπότε αναστάντες 14 των άνευ ενστάσεως αντιπροσώπων κα 4 ων την εκλογήν εθεώρει άκυρον ή αναγνωσθείσα απόφασις, εδήλωσεν ότι αφού η σύνοδος ζητεί να δεσμεύση την ελευθερίαν του λαού, επιβάλλουσα τοις αντιπροσώποις τοιαύτην βεβιασμένην απόφασιν, εισίν ηναγκασμένοι να αποχωρήσωσι διαμαρτυρόμενοι, κατά πάσης πράξεως, εις ην η Σύνοδος ήθελε προβή παρά την γνώμην της αποχωρησάσης πλειονότητος της αντιπροσωπείας μετ' ολίγον δε απέστειλαν και το κατωτέρω δημοσιευόμενον έγγραφον διαμαρτυρήσεως.

Κατόπιν της εγγράφου διαμαρτυρήσεως ην η πλειονότης των αντιπροσώπων έπεμψε τη Α. Μακαριότητι, (ταύτην ως και όλας τας ανταλλαγείσας μετά της συνόδου επιστολάς) η Ιερά Σύνοδος απήντησεν ως οράται κάτωθεν μετά τούτο δε οι αποχωρήσαντες απέστειλαν πενταμελή επιτροπήν εκ των ιδίων όπως εξηγηθώσι προφορικώς μετά του Αρχιεπισκόπου περί των σχετικών ζητημάτων.

Η Α. Μακ. επέμενε φρονών ότι η Σύνοδος ήτο καλώς κατηρτισμένη, ότι αυτή και μόνη δικαιούται να εξελέγη τας εκλογάς και ότι η Σύνοδος θα λάβει μέρος εις την ψηφοφορίαν μετά εάν η Σύνοδος εκέκτητο τοιούτο δικαίωμα, τότε ήτο περιττόν να προσκαλή αντιπροσώπους. Εις μάτην εστάθη το άδικον ότι τοιουτοτρόπως θα επεβάλλετο εις πάσαν επαρχίαν ο υποψήφιος της μειονότητος, εάν η σύνοδος ήτο υπέρ αυτής της συνόδου σκάνδαλα μεταξύ ποιμνίου και ποιμένους.

Η Α.Μ. επέμενεν απαρεγκλήτως εις τας ιδέας του.

Οι αντιπρόσωποι απεσύρθησαν και ηναγκάσθησαν να απευθύνωσιν εις την Σύνοδον και δεύτερν έγγραφον δι' ου η πλειονότης της αντιπροσωπείας εξήτει τους κανόνας εφ' ων στηρίζει η Σύνοδος τα τόσα δικαιώματα άτινα διεκδική.

Η απάντησις λακωνική, ως φαίνεται κατωτέρω, προκάλεσε την τελευταίαν απάντησιν μεθ' ην η Α. Μ. αποφασισμένη να προβή μετά μειονοψηφίας εις εκλογήν, ώρισε προς τούτο την 10ην π.μ. της επιούσης. Πάσα πρότασις περί αναβολής προς πρόληψιν του προφανούς κινδύνου σκανδάλων απεκρούετο μετά σιδηράς επιμονής, ότε η θεία Πρόνοια αποτροπιασθείσας φαίνεται ταύτα πάντα, ενέπνευσε τοις αντιπροσώποις την ιδέαν του προτείνεται πρόσωπον σεβάσμιον την. Α. Πανιερότητα τον Αγ. Κερυνείας κ. Χρύσανθον, υπέρ του οποίου άπαντες συνεφώνησαν, ούτε δε ενώπιον του θείου κελεύσαντος συνετρίβησαν αι βουλαί των ανθρώπων.

Ταύτα πάντα εθεωρήσαμεν αναγκαίον προς δημοσίευσιν, ουχί διά να αποδείξωμεν ότι ο υποψήφιος της μιας μερίδος των αντιπροσώπων ήτο καταλληλότερος του της άλλης, ή ότι η μία μερίς δεν ενεπνέετο υπό των αυτών και η άλλη πατριωτικών αισθημάτων. Και η μία και η άλλη είχε βεβαίως την πεποίθησιν ότι ο υπ' αυτής υποδεικνυόμενος υποψήφιος θα ωφέλει και υπό του αυτού ενεφορείτο υπέρ του καλού ζήλου.

Δεν είνε τα πρόσωπα άτινα έφερον το ζήτημα εις τοιαύτην οξειάν φάσιν, αλλά τα δικαιώματα άτινα η Σύνοδος ήθελε να διεκδικήση και άτινα πρωτοφανή εφάνησαν εις την αντιπροσωπείαν. Δημοσιεύονται λοιπόν ταύτα όπως ληφθή πρόνοια εν τω

THE OCCUPATION OF CYPRUS
A BAZAAR AT LARNACA

THIS bazaar or market-place bears a strong resemblance to all places of a similar character in Eastern countries, being narrow, ill-paved, and exceedingly dirty. As a protection from the intense heat of the sun, it is roofed with a coarse kind of matting, stretching from side to side at a height of about twelve feet. The goods on sale are not of the best description, and the most exorbitant prices are demanded, especially since the arrival of the British in the island. The picturesque costumes, the strange medley of nationalities, and the different types of humanity always to be met with in such places, make them favourite haunts of the artist. The filthy insanitary condition of Larnaca, and of the other towns of Cyprus, will soon disappear now that Western energy and skill have taken the place of Eastern lassitude and ignorance. Lieutenant-Colonel White, the Civil Commissioner in Cyprus, has already invited tenders from engineers for supplying gas and water. The water for Larnaca is to be brought from some hilly sources eight miles distant.—Our engraving is from a sketch by Lieut. G. H. Lane, 101st Regiment.

**Η Βρετανική επιθεώρηση GRAPHIC
παραθέτει στις 21.9.1878 λεπτομέρειες για
το παζάρι στη Λάρνακα**

μέλλοντι σαφηνισθώσιν δε και κανονισθώσιν τα εν ταις τοιαύταις περίπτωσιν αμοιβαία δικαιώματα και καθήκοντα λαού και εκκλησίας".

Το πρώτο έγγραφο των αντιπροσώπων προς τον Αρχιεπίσκοπο Σωφρόνιο έχει ως εξής:

"Προς την Α. Μακαριότητα τον Αρχιεπίσκοπον πάσης Κύπρου και Πρόεδρον της Ιεράς Συνόδου και λοιπά μέλη αυτής.

Μακαριώτατε,

Οι υπογεγραμμένοι δέκα επτά εξ είκοσι δύο αντιπροσώπων της επαρχίας Κιτίου προς εκλογήν Αρχιερέως διά τον χηρεύοντα Θρόνον Κιτίου, κατά πρόσκλησιν της Υμ. Μακαριότητος, συνελθόντες σήμερον εν τη Αρχιεπισκοπή μετά των άλλων αντιπροσώπων δι' ης αποκλείονται αι εκλογαί των κ.κ. Παρασκευά Βρυωνίδου και Ιωαννικίου Ιερομονάχου και του άνω διαμερίσματος της επαρχίας Λάρνακας και των κ.κ. Παπαμιχαήλ και Οθωνος Μιτέλλα, εκ της επαρχίας Επισκοπής, απόφασις ήτις εγένετο εν τη απουσία όλης της αντιπροσωπείας προειδοποιησάσης την Υμ. Μακαριότητα κατά την επίδοσιν των πληρεξουσίων, ότι έχει πληροφορίας και έγγραφα προς διασάφησιν των φιλονικουμένων εκλογών. Ζητήσαντες παρά της Ιεράς Συνόδου δυνάμει της εξουσίας ην συμφώνως προς το πνεύμα της εγκυκλίου της Υμ. Μακαριότητος οι υμέτεροι εκλογείς έδωκαν ημίν, όπως η αντιπροσωπεία μετάσχη της εξελέξεως των εκλογών, αίτινες επιδρούν βεβαίως επί των συμφερόντων του θρόνου των αντιπροσώπων εις μάτην παρεστάθη αυτή το άτοπον τούτο, του να κατέρχεται και η Εκκλησία εις τα κομματικά, όπερ η Α. Μ. έβλεπε τόσον ηρεθισμένα.

Εις μάτην ανεπτύχθη Αυτή ότι νου, υπέρ ων ετάχθημεν να μεριμνήσωμεν, ελάβομεν παρά της Υμ. Μακαριότητος αρνητικήν απάντησιν, επιμόνως επιβαλλούσης ημίν την απόφασιν ταύτην, επ' ουδενός στηριζομένης κανόνος ή κεκανονισμένου δικαιώματος της Συνόδου και εναντίον επανειλημμένων αιτήσεων των αδικουμένων, όπως καταθέσωσιν πάντα τα σχετικά έγγραφα και δώσωσι τας αναγκαίας πληροφορίας.

Διά ταύτα φρονούντες ότι και καθήκον και δικαιώματα έχομεν να γνωμοδοτήσωμεν εις ότι σχετίζεται μετά της εντολής ημών και δη μετά των βάσεων αυτής, ευρέθημεν εις την δυσάρεστον ανάγκη να αποχωρήσωμεν της Συνόδου διαμαρτυρηθέντες προφορικώς κατά της δεσμεύσεως της ελευθερίας των αντιπροσώπων του λαού, υπό της Υμ. Μακαριότητος και της Ιεράς Συνόδου.

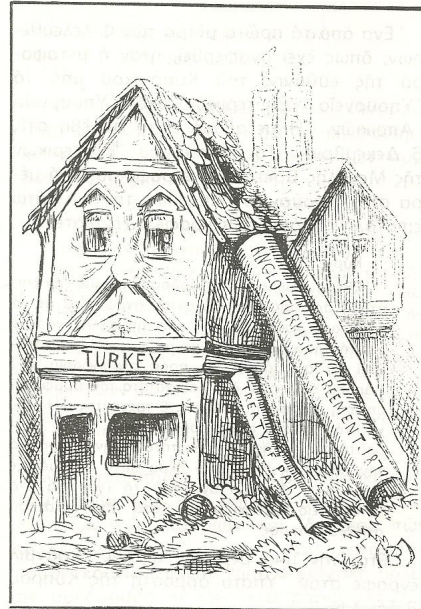
Θεωρούμεν δε καθήκον ημών όπως και εγγράφως απευθύνωμεν τη Υμ.

Μακαριότητα την παρούσαν διαμαρτύρησιν δι' ης αποκηρύττομεν πάσαν πράξιν ήτις μονομερώς μετά της μειοψηφίας των αντιπροσώπων ήθελε λάβη χώραν αφίνοντες τη Υμ. Μακαριότητα πάσαν ευθύνην διά τας βαρείας συνεπειάς τοιαύτης πράξεως.

16 Απριλίου

Διατελούμε ευσεβάστως

Οι αντιπρόσωποι

Η αγγλοτουρκική συμφωνία του 1878 στηρίζει την Τουρκία που εικονίζεται με ένα οικοδόμημα έτοιμο να καταρρεύσει (Σκίτσο του PUNCH του 1878)

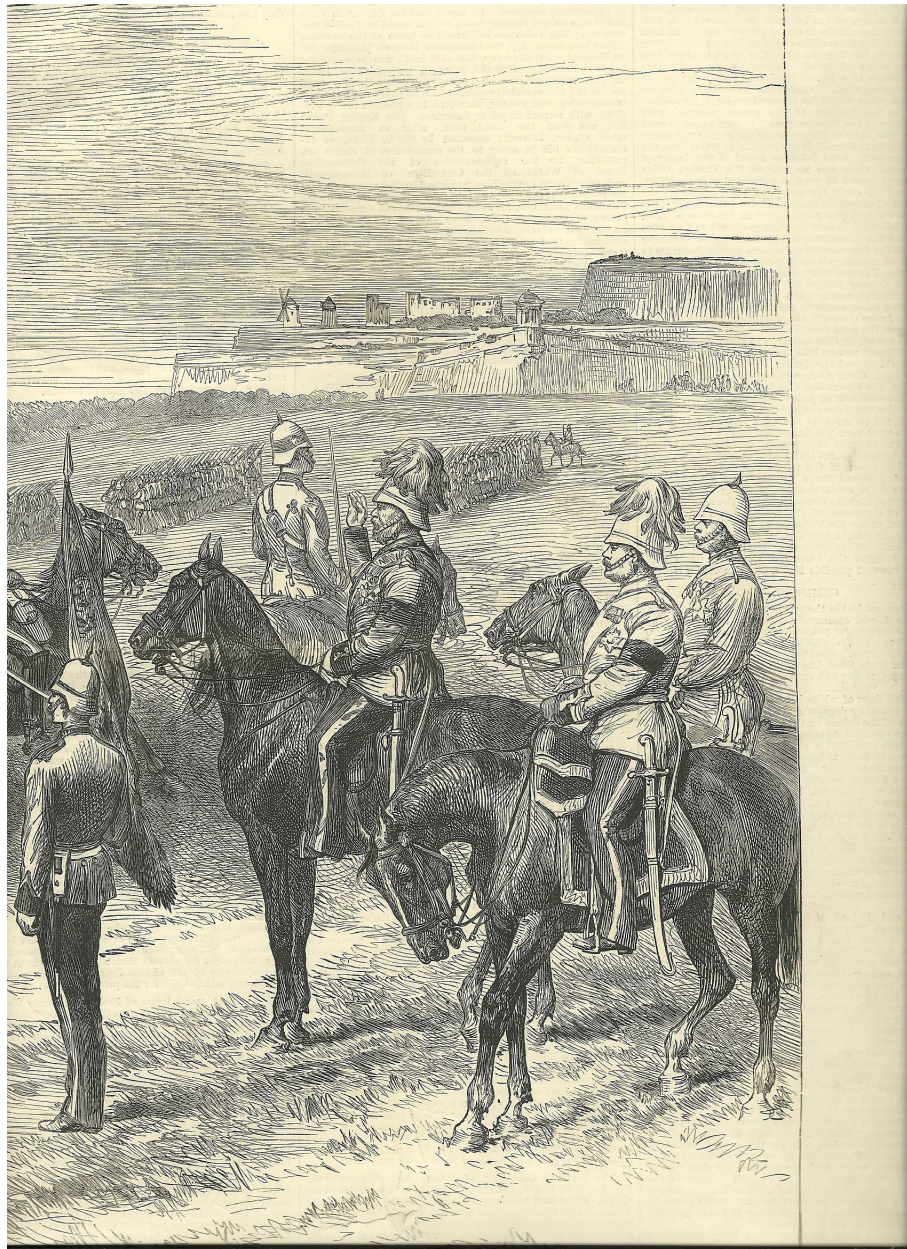
Ο Αρχιεπίσκοπος απαντώντας στους αντιπροσώπους στις 18 Απριλίου 1889 ανέφερε:

"Αξιότιμοι Κύριοι,

Η Ιερά Σύνοδος αναγγέλλουσα παραλαβήν της υπό ημερομηνίαν 16 Απριλίου 1889

επιστολής υμών, δι' ης διαμαρτύρεσθε κατά των περί νομιμότητος των πληρεξουσίων εγγράφων αποφάσεων αυτής, ως μη παραδεχθείσης δήθεν δικαιολογίας έγγραφα και ως αποφανθείσης περί τούτου, άνευ της υμετέρας ψήφου, λαμβάνει την τιμήν να παρατηρήση τα ακόλουθα ότι τα εν λόγω πληρεξούσια υπεβάλλοντο προς τον Πρόεδρον της Ιεράς Συνόδου, όστις δραστικώς ανήγγειλεν ότι θέλει παρουσιάσει προς αυτήν τα έγγραφα ταύτα προς εξέλεξιν.

Η Ιερά Σύνοδος προέβη λοιπόν, εν γνώσει υμών, εις την εξελεξιν, ουδείς δε ενεφανίσθη παρουσιάζων άλλο τι έγγραφο εκτός των υποβληθέντων και κατά συνέπειαν ούτε απεφάνθη. Λαβούσα υπ' όψει και επισταμένως μελετήσασα όλα τα ενώπιον της έγγραφα, ως προς το δικαίωμα του να αποφανθήτε υμείς αυτοί περί της νομιμότητος της εκλογής σας, δεν φαίνεται εκ της επιστολής σας πού βασιζόμενοι διεκδικείτε τούτο.

Ο Δούκας του Εδιμβούργου ο οποίος έφθασε στην Κύπρο για την κατάληψη της το 1878 επιθεωρεί στρατιωτικές δυνάμεις στη Μάλτα. (Από το Illustrated London News του 1878)

Εκτός του ότι ανέκαθεν και εξ αμνημονεύτων χρόνων η της Κύπρου Εκκλησία τοιαύτην πορείαν ηκολούθησε και ως προς τον τύπον των εγκυκλίων και ως προς την εξέλεξι των πληρεξουσίων δεν βλέπει η σύνοδος υπό ποίαν ιδιότητα απαιτείτε να εκφέρητε γνώμην επί του ζητήματος τούτου.

Εκαστος εξ υμών όπως αποτελέση μέλος της προς εκλογήν Αρχιερέως συνελεύσεως δέον να παρουσιάση το πληρεξούσιον αυτού και κατόπιν εξελέγξωσ κηρυχθή ως κεκτημένος ή μη την ιδιότητα του να παρακαθήση και δώση την περί εκλογής ψήφον του. Πώς θέλετε, λοιπόν, αυτός ούτος να αποφαίνεται ότι κέκτηται την ιδιότητα ταύτην; Και μέχρι της στιγμής καθ' ην θα αποφαίνοτο περί τούτου υπό ποίαν ιδιότητα θα ενήργει;

Και αν επί μίαν στιγμήν υπετίθετο ότι εξελέγετο εξ όλων των διαμερισμάτων διπλούσ αριθμός αντιπροσώπων με ίδια πληρεξούσια, ώφειλεν η συνέλευσις εκείνη να αποτελήται εκ διπλάσιου αριθμού ή του ωρισμένου προς εκλογήν και ούτω να αποφαίνεται περί ενός εκάστου νομίμως ή μη εξελέγη;

Η Σύνοδος κατά συνέπειαν, κύριοι, λυπείται σφόδρα, ότι αδυνατεί να αναλάβη την βαρείαν ευθύνην του να ενδώση εις απάντησιν ήτις καταργεί κεκτημένα αυτής δικαιώματα και ζημειοί σπουδαίως την αυτοκέφαλον Εκκλησίαν της Κύπρου.

Θθεν αποκρούουσα εντόνως την επί αυτής ριπτομένην ευθύνην, παρακινεί και συμβουλεύει υμάς όπως λάβετε πρόνοιαν περί των συμφερόντων του θρόνου υπέρ των ετάχθητε να μεριμνήσετε. Και αύτα μεν ημείς ευχετικώς εις απάντησιν η δε του Θεού χάρις εΐη μετά πάντων ημών.

Εν Αρχιεπισκοπή 18.4.889

Οι αντιπρόσωποι απάντησαν στον Αρχιεπίσκοπο στις 18/30 Απριλίου 1889 με την πιο κάτω επιστολή:

Προς την Α. Μακαριότητα τον Αρχιεπίσκοπο Πάσης Κύπρου και Πρόεδρον της Ιεράς Συνόδου και τα λοιπά μέλη αυτής,

Μακαριώτατε,

Λαμβάνομεν την τιμήν να βεβαιώσωμεν παραλαβήν της Υμ. επιστολής υπό σημερινήν ημερομηνίαν, αναφερόμενοι δε εις όσα μετά της Υμ. Μακαριότητος και των κατ' εντολήν Υμών παρουσιασθέντων συναδέλφων, αντηλλάγησαν μετά σεβασμού απαντών μεν τα επόμενα.

Όταν πρώτον επιδιώκαμεν τα πληρεξούσια εις την Υμ. Μ. τον Πρόεδρον εγένετο η παρατήρησις ότι η εξέλεξις έδει να γίνη εν συνόδω, ως εγένετο κατά την τελευταίαν Σύνοδον εις το 1887, προκειμένου να δοθώσιν αι δέουσαι διασαφήσεις διά τας φιλονικουμένας εκλογάς. Τότε δε μόνον οι αντιπρόσωποι κατέθηκαν πληρεξούσια, όταν η Υμ. Μ. διαβεβαίωσεν ότι τοιαύτας θα ακούση την επαύριον. Μετά τοιαύτην λοιπόν διαβεβαίωσιν, ανάγνωσις αποφάσεως, τετελεσμένης επροκάλεσε την διαμαρτύρησιν ημών.

CYPRUS

THE publication of the Anglo-Turkish Convention, by which Cyprus is virtually annexed to the British Empire, has caused eager attention to be directed to that island, concerning which, until the other day, few of us knew more than that part of the action of Shakespeare's tragedy of *Othello* is represented as taking place there. Nor even now is our knowledge of Cyprus altogether of a trustworthy character; for, as with the chameleon in the fable, the island is depicted in various colours by various eye-witnesses, their views being tinged by their political predilections.

As Messrs. Clowes and Sons have published a seasonable little pamphlet, by Phil. Robinson, containing a good deal of encyclopaedic knowledge about Cyprus, we need not here go into full details. The island is, compared with such dependencies as Wight, Man, or Jersey, of considerable size, being more than a hundred miles long, and from thirty to fifty broad, exclusive of a narrow horn-like promontory which runs for twenty miles at the north-east extremity. A high range of mountains, some of which are covered with snow almost all through the year, forms a backbone to the island, and the climate is hotter on the south side of this chain than on the north. The climate, in one respect, resembles that of most places lying in a similar latitude (35 deg.)—namely, that the summer is droughty and the winter very wet; but in Cyprus the summer heat is aggravated by the deserts which surround it on three sides, while icy blasts from the Asia Minor mountains render the winter somewhat severe. Thermometrical tables, however, which have been published, while showing a high range of summer heat, represent the winter as no colder than an English May. The climate generally cannot be called unhealthy, for the natives are a handsome and long-lived race; but certain spots are marshy and pestilential, and if Englishmen go there eating heartily of animal food, drinking beer and spirits, and exposing themselves to the sun, the chances are that they will get fever and die.

The worst thing about Cyprus appears to be that its harbours are little better than open roadsteads. The ancients did not feel the inconvenience of this, as their vessels were merely big boats and could easily be beached; whereas a modern ironclad on a lee-shore, with the wind Euroclydon blowing, would be in a very awkward position. It may be presumed, however, that the Government took thought of all these matters before they made their bargain. Their opponents say that the money which will have to be spent on Cyprus to render it a fitting naval station had better have been expended at Malta, which is only two days further from the Syrian coast.

Nor need we dwell here on the historical vicissitudes of Cyprus. Under Venetian rule it flourished exceedingly; the population was then nearly a million. The Turks captured the island in 1571 (the same year in which they lost the battle of Lepanto), and, owing to the mutual jealousies of the other nations of Europe, have kept it ever since. In 1850 the population was 140,000. When we remember how England, France, and other European countries have advanced in population and wealth during the last three centuries, and that, *per contra*, Cyprus has dwindled ever since the Turk set his foot on her neck, we have strong evidence that the Ottoman Power does not understand the art of managing conquered nations.

Το δράμα του Οθέλλου αναμνησείται με τα γεγονότα της κατάληψης της Κύπρου από τους βρετανούς το 1878. (Από το GRAPHIC της 27 7 1878)

Εν τούτοις ο λαός της Κύπρου ανέκαθεν και εξ αμνημονεύτων χρόνων υπήρξεν αναποσπάστως ηνωμένος μετά της αυτοκεφάλου Εκκλησίας της Κύπρου, πόρρω δ' απέχομεν και ημείς της προθέσεως του παραβλάψαι τα δικαιώματα τοαύτα. Αλλά τα δικαιώματα ταύτα θα στηρίζονται βεβαίως επί κανόνων της Εκκλησίας εν ισχύϊ τους οποίους εάν η Υμ. Μακαριότης και η σύνδος υποδείξει ημίν

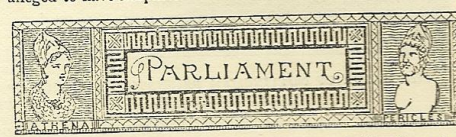
θέλομεν ευπειθώς σεβασθή άλλως έχομεν καθήκον να εμμένωμεν εις παν δικαίωμα, όπερ φρονούμεν και πληροφορούμεθα ότι παρέχει ημίν η εντολή μας.

Κατά συνέπειαν ενόσω δεν αποδειχθή ημίν διά των Κανόνων ότι η Σύνοδος έχει αποκλειστικό διάίωμα της εξελέγξεως των εκλογών δεν δυνάμεθα να παραιτηθώμεν του δικαιώματος όπερ λογικώς δύναται να θεωρηθή περιεχόμενον εις την εντολήν ημών, ως εν τη προηγουμένη ημών επιστολή αναφέραμε.

Προς τούτοις θεωρούμεν δίκαιον να μην αποδεχθώμεν όπως και τα Μέλη της Συνόδου μετάσχωσι της ψηφοφορίας κατά την εκλογήν του Αρχιερέως ως η Υμ. Μακαριότης είπε, φρονούντες ότι το δικαίωμα τούτο κέκτηται μόνη η αντιπροσωπεία του λαού, ήτις προς τούτο προσκαλείται και ης η παρουσία θα ήτο όλως περιττή ήτις προς τούτο προσκαλείται και ης η παρουσία θα ήτο όλως περιττή διά τιαούτης ισχυράς επεμβάσεως της Συνόδου.

Η δε Σύνοδος έχη το ισχυρόν δικαίωμα τούτο του αποδοκιμάσαι ή επιδοκιμάσαι εάν έχη λόγους αποχρώντας τον ούτω εκλεχθησόμενον Επίσκοπον. Εις το δικαίωμα τούτο οφείλομεν ανεμένωμεν ενόσω διά των ιερών κανόνων, δεν αποδειχθή ημίν το κύρος του δικαιώματος όπερ νυν η σύνοδος διεκδικεί.

Επειδή ατυχώς η αντιπροσωπεία διαφωνεί έδομεν την ευθύνην απέναντι των εκλογών διά το αποτέλεσμα, έχομεν καθήκον να εμμένωμεν εις ότι θεωρούμεν, δίκαιον και πληροφορούμεθα ως νόμιμον, επαναλαμβάνομεν δε ότι χωρίς να ληφθή υπ' όψιν η πρότασις μας, ίνα αποδειχθή ημίν το κύρος των ισχυρισμών της Ιεράς Συνόδου, ως ανωτέρω ερρέθη, αδυνατούμεν να συμπράξωμεν μετ' αυτής, σφόδρα λυπούμενοι διά τούτο, ευσεβάστως δε παρακαλούμεν την Υμ. Μακαριότητα, όπως δώση ημίν οριστικήν και σύντομον απάντησιν μέχρι της αύριον, καθ' ότι αδυνατούντες να παρατείνωμεν την ενταύθα διαμονήν μας ήμεθα αναγκασμένοι να απέλθωμεν έκαστος εις τα ίδια, μηδέν

The monotony of events in Parliament was brilliantly varied on Monday by one of those surprises which Lord Beaconsfield apparently keeps in stock. The appearance of the House of Commons at half-past four indicated expectation. During the previous week the House has been rarely more than half full, and the members present consisted of the hard-working and steady-going class, who think that membership has its duties as well as its privileges. But on Monday the gathering was largely leavened by the presence of that still larger class of hon. members who look upon the House as a pleasant place of resort, where there is always something going on, and where occasionally (as at the opera) there is a special attraction.

The attraction in the present instance was curiosity to know whether a statement which had appeared in one of the papers was true, and whether Cyprus was once more under the domination of an English sovereign—a domination first achieved by Richard Cœur de Lion. One familiar figure was absent from the crowded benches. The Chancellor of the Exchequer, still suffering from an accident which, oddly enough, has not been attributed to Russian duplicity or to the secret action of Prince Bismarck, was absent, and in his place sat Mr. Cross, nervously gnawing at the place where, previous to his becoming a Cabinet Minister, finger-nails used to grow. There were numerous preliminary questions, most of them dealing with the Cattle Plague Bill, with which, it was understood, a private meeting of the Conservative party, held earlier in the day, had been chiefly occupied. When these were disposed of, the Marquis of Hartington rose and put the question which was on everybody's lips. The noble lord spoke in a light, almost scoffing manner, as if anticipating an immediate denial of the rumour to which he alluded. If this expectation was held out, it was doomed to disappointment. Mr. Cross, promptly rising, and easily assuming the position of leader of the House, read a reply which confirmed in its fullest details the rumour of the day. England had entered into an offensive and defensive alliance with the Porte, and virtually assumed the protectorate of Turkey in Asia, and, in order the better to perform her new duties, had had the island of Cyprus assigned to her. A governor had even been fixed upon for the post, and Sir Garnet Wolseley would, at long interval, succeed Othello in the governorship of Cyprus.

Mr. Cross read out this statement in a formal manner, and with close attention to the manuscript held before him. When he came to the portion of the statement which alluded to undertakings to be given by the Sultan for the better government of his subjects, a shout of laughter, amid which the tones of Mr. Mundella were distinctly recognisable, burst forth from the Liberal benches. The Conservatives answered by an angry cheer, and a pause was thus afforded sufficiently long for Mr. Cross to take breath in his hurried reading. When the noise had subsided, he went on as before, and sat down amid loud Ministerial cheers. The Marquis of Hartington, rising again, asked whether the Powers in Congress had been made acquainted with this momentous step. But Mr. Cross, sheltering himself behind a Parliamentary form, asked that notice might be given; and, upon a further question from Mr. Gladstone, referred the right hon. gentleman to the papers which were to be immediately forthcoming.

The Marquis of Hartington, apparently overcome by the new departure taken by the Government, was not in his place on Tuesday, and in his absence Mr. Forster pursued the inquiry as

Συζήτηση στη βρετανική Βουλή όπου, όπως παρατηρεί το GRAPHIC (17 7 1878), υπάρχει η περιέργεια κατά πόσον είναι αλήθεια αν η Κύπρος θα τεθεί υπό τη βρετανική κυριαρχία για δεύτερη φορά όπως συνέβη πριν υπό τον Ριχάρδο Λεοντόκαρδο

μέρος φέροντες της ευθύνης, διά τας συνεπείας πάσης πράξεως, ήτις ήθελε λάβη χώραν άνευ της συγκαταθέσεως και εν τη απουσία της αποχωρούσης πλειονοψηφίας των αντιπροσώπων του λαού.

18/30 Απριλίου 89

Διατελούμεν

Οι αντιπρόσωποι

Ο Αρχιεπίσκοπος Σωφρόνιος ανταπαντώντας επανέλαβε τις απόψεις του μη εδχόμενος να εγκαταλείψει η Ιερά Σύνοδος κεκτημένα δικαιώματα της.

Ανέφερε στην απάντηση του ο Αρχιεπίσκοπος στις 19 Απριλίου 1889:

"Αξιότιμοι Κύριοι,

Η Ιερά Σύνοδος λαβούσα υπ' όψει την τελευταίαν επιστολήν

ην τινές των αντιπροσώπων διηύθυναν αυτή, φέρει εις γνώσιν της όλης αντιπροσωπείας ότι ουδέν των κεκτημένων αυτής δικαιωμάτων ερειδομένων επί των Ιερών Κανόνων και της ανέκαθεν συνηθείας και ως προς την εξέλεξιν των πληρεξουσιών και ως προς την ψήφον αυτής διά την εκλογήν, είναι διατεθειμένη παραβλέψη.

Όθεν προσκαλεί Αυτήν όπως συνέλθη αύριον 20ην Απριλίου την ώραν προ μεσημβρίας εις την Αρχιεπισκοπήν και προβή εκ συμφώνου μετά της Ιεράς Συνόδου εις εκλογήν Αρχιερέως. Το ζήτημα τούτο φαίνεται Αυτή λίαν κατεπείγον και κατά συνέπειαν ανάγκη να λάβη πέρας.

Τοσαύτα σχετικώς

Εν Αρχιεπισκοπή τη 19 Απριλίου 1889

Όστόσο, και οι αντιπρόσωποι επέμεναν στις θέσεις τους και σε μια νέα επιστολή στις 19/1 Μαΐου 1889 έγγραφαν στον Αρχιεπίσκοπο:

Μακαριώτατε,

"Οι υποφαινόμενοι εκφράζομεν την λύπην μας ότι η Ιερά Σύνοδος διά της σημερινής επιστολής αυτής εις ουδέν των περιεχομένων της ημετέρας απαντά.

Δικαιούμενοι όθεν να πιστεύωμεν ότι η Σύνοδος εννοεί να επιβάλει τη αντιπροσωπεία του λαού το δοκούν αυτή, όλως απάδον προς τα κεκανονισμένα ως αποδεικνυται τούτο και εν τω Ιστορικώ Συγγράμματι υπό Φιλίππου Γεωργίου σελ. 74, όπερ εξεδόθη αδεία της Υμ. Μακαριότητος, ληφθέν εκ των κωδίκων της Αρχιεπισκοπής και των Ιερών Συνόδων, αδυνατούμεν οριστικώς να συμπράξωμεν μετά της συνόδου αποχωρούντες έκαστος εις τα ίδια διαδηλούμεν δε διά τελευταίαν φοράν ότι επαφίομεν εις την Σύνοδον πάσαν ευθύνην διά τας συνεπείας πάσης πράξεως ήτις λίαν παρατόλμω να ήθελε λάβει χώραν προφανώς παρά την γνώμην της πλειονοψηφίας των αντιπροσώπων του λαού.

Λευκωσία 19/1 Μαΐου 89

Διατελούμεν ευσεβάστως

Οι αντιπρόσωποι

Το στρατόπεδο του Σερ Γκάρνερ Γούλσλι στη Λευκωσία παρά το μετόχι του Αγίου Προκοπίου, της Ιεράς Μονής Κύκκου (Illustrated London News 1878)

Ο Αρχιεπίσκοπος προχώρησε στις αποφάσεις του και ο Κυρηναίος Χρυσάνθος εκλέγηκε Μητροπολίτης Κερύνειας. Με την απόφαση αυτή Χρυσάνθου στη Μητρόπολη Λεμεσού κενωνόταν η έδρα του Θρόνου της Κερύνειας και ο Αρχιεπίσκοπος προχώρησε την εκλογή του νέου Μητροπολίτη για το θρόνο της Κερύνειας.

Για τη θέση αυτή προοριζόταν ο Ιεροδιδάσκαλος Κύριλλος Παπαδόπουλος αλλά και αυτού η εκλογή έγινε μέσα σε κάποιες παρεξηγήσεις.

Όταν συνήλθαν οι εκλεγέντες αντιπρόσωποι ορισμένοι διαμαρτυρήθηκαν γιατί αυτή γινόταν εσπευσμένα ενώ ο Κύριλλος αναλάμβανε τη Μητρόπολη Κερυνείας με τους κατοίκους της πόλης να μην τον έχουν ψηφίσει.

Η εφημερίδα " Φωνή της Κύπρου" έγραφε σε δυο διαφορετικά σημεία στην έκδοση της 6/18 Μαΐου, 1889:

"Η εκλογή Μητροπολίτου Κυρηνείας εγένετο τη παρελθούση Κυριακή.

Οι αντιπρόσωποι των διαμερισμάτων Μόρφου και Λεύκας, μετά της Ιεράς Συνόδου συνελθόντες εν τη Αρχιεπισκοπή εξελέξαντο ως τοιούτον τον Ιεροδιδάσκαλο κ. Κύριλλον Παπαδόπουλον. Μόνον οι του διαμερίσματος Κυρηνείας αντιπρόσωποι δεν έλαβον μέρος εις την εκλογήν.,

Η χειροτονία του κ. Κυρίλλου εγένετο τη παρελθούση πέμπτη εν η παρευρέθη πλήθος λαού, αμφοτέρων των φύλων.

Και εκ Λάρνακος πολλοί έσπευσαν να παρευρεθώσιν εν τη χειροτονία. Δεν αμφιβάλλομεν ότι ο νέος Μητροπολίτης Κυρηνείας, όστις ομολογουμένως τυγχάνει λόγιος και φιλόπνοος, θέλει πολλάκις δώσει ημίν αφορμάς να επαινέσωμεν πολλάς υπέρ του τόπου καλώς πράξεις του".

Σε άλλη στήλη η " Φωνή της Κύπρου" δημοσίευε και τα εξής:

" Την παρελθούσαν Κυριακήν εξελέχθη και την προχθές Πέμπτην προεχειρίσθη εις Επίσκοπον Κυρηνείας ο κ. Κύριλλος Παπαδόπουλος, Ιεροδιδάσκαλος Λευκωσίας.

Τινές των επαρχιατών Κερυνείας διεμαρτυρήθησαν κατά της εσπευσμένης ταύτης εκλογής Αρχιερέως των, αλλ' ομολογητέον ότι η διαμαρτύρησις των εξήλθε κάπως του φυσικού κύκλου της.

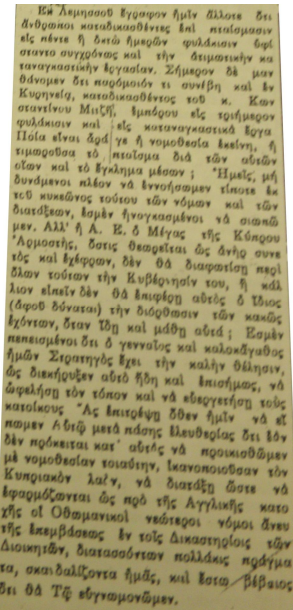
Οι φίλοι Κερυνείας δεν έχουσι βεβαίως να είπωσι τι κατά του εκλεγέντος προσώπου όπερ και αυτοί πιστεύομεν σέβονται και εκτιμώσι και διά πεπειθήσεως έχομεν ότι και επαρχίαν και πατρίδα θα ωφεληθή, αλλ' εάν ο τρόπος της εκλογής ήνε παράτυπος καθ' ου κυρίως διαμαρτύρονται τούτο μόνον δέον να εξετασθή και κανονισθή.

Λεπτομέρειες για την εκλογή έδινε και η εφημερίδα "Αλήθεια" της Λεμεσού, η οποία σε ανταπόκριση της από τη Λευκωσία στις 5/17 Μαΐου 1889 έγραφε:

" Εκ Λευκωσία τη 5/17.5.89

Ευχαρίστως μεταδίδω υμίν διά βραχέων τα κατά την εκλογήν Μητροπολίτου Κερυνείας παποιθώς ότι θέλετε δημοσιεύση ταύτα εν τη "Αληθεία". Κατόπιν προσκλήσεως του Αρχιεπισκόπου, η εκκλησιαστική επαρχία του θρόνου

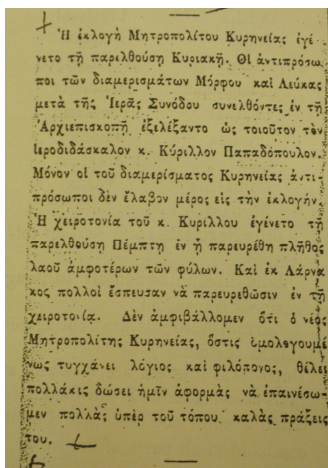
Κερυνείας εξέλεξε τους 12 αντιπροσώπους της, ήτοι 4 εκ της επαρχίας Λεύκας, 4 εκ της επαρχίας Μόρφου και 4 εκ της επαρχίας της ίδιας Κερυνείας, εξ ων αφίκοντο εις Λευκωσίαν κατά την ορισθείσαν ημέραν 10, τούτων δε οι δύο ήσαν υπέρ της

NEON KITION 1/13

Δεκεμβρίου 1879

(Ανατύπωση από τη ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ (14 7 1934)

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ 16/18
Μαΐου 1889

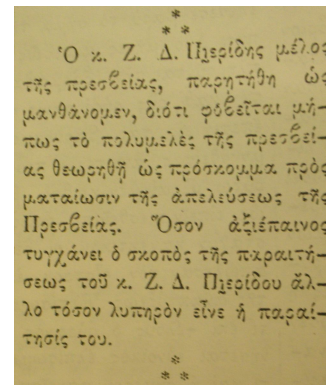
αναβολής, οι δε λοιποί οκτώ εκ συμφώνου μετά της Ιεράς Συνόδου, υπέρ της αμέσως εκλογής, εφ ω και παμπηφεί προέβησαν εις ταύτην. Χθες δε χειροτονήθη εν τω ναώ Αγ. Ιωάννου κατά τα ειθισμένα ο εκλεγείς Μητροπολίτης κ. Κύριλλος, παρόντος πλήθους πολλού αμφοτέρων των φύλων εκ πόλεων και χωρίων. Εν τη Εκκλησία ο γηραιός και σεβαστός ελληνοδιδάσκαλος Λευκωσίας κ. Χριστόδουλος Ιωαννίδης προσεφώνησε τω νέω Μητροπολίτη τα εξής:

Σεβασμιώτατε Ιεράρχα Αγ. Κυρηναίας

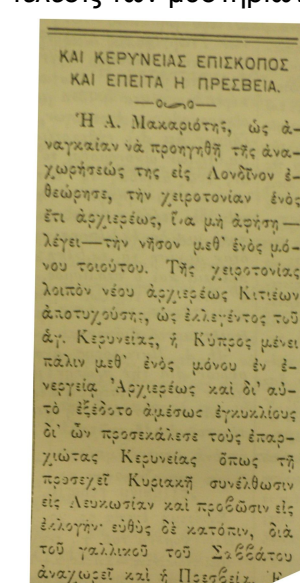
Στρέφον κύκλω τους οφθαλμούς σου και ιδε. Τι βλέπεις; Πάσαν την τρυφεράν μαθητιώσαν νεότητα, τους φίλους και αγαπητούς μαθητάς σου όντας εξωγραφημένην την θλίψιν και την αθυμίαν επί του προσώπου, τύπον αληθή βαρυαλογούσης ψυχής. Διότι ο νους, λέγει ο Αχιλλεύς Τάτιος "ου μοι δοκεί αόρατος είναι το παράπανον, φαίνεται γαρ ακριβώς ως εκ κατόπτρω τω προσώπω ησθείς τε γαρ, εξέλαμψε τοις οφθαλμοίς εικονα χαράς και ανιαθείς, συνέστειλε το πρόσωπον εις την όψιν της συμφοράς".

Τις τάχα της τοσαύτης υμών βαρυθυμίας η αιτία, φίλτατοι παίδες; Διότι απαντάται αποχωριζόμεθα αίφνης του καλού και σεβαστού ημών διδασκάλου, του άλλου ημών πατρός. Πληρέστατα δικαιούσθε, τέκνα μου, διότι και ημάς τους συναδέλφους αυτού τα μάλιστα περιλύτους κρατεί η αφ' ημών αποχώρησις του. Αλλά "άλλαι μεν βουλαί ανθρώπων, άλλα δε Θεός κελεύει". Του ανδρός η ανατροφή και το μέλλον αλλού προώρισται. Αι βουλαί του Υψίστου καλούσιν αυτόν εις ευρύτερον πεδίο και κατά των Θείων βουλών εις αντιστήναι ή τις κατισχύσαι δύναται; Άλλως έδοξε τω Πανσόφω και Παντογνώστη Θεώ.

Ανωθεν δηλαδή δέδοται, διότι "παν δώρημα τέλειον άνωθεν έστι καταβαίνον", άνωθεν δέδοται λέγω, ίνα εις ευρύτερον προσκληθή στάδιον, και εκεί ανθ' υμών ποδηγητήση λαόν περιούσιον, εκτρέφων αυτόν εν παιδεία και νουθεσία Κυρίου. Ναί αγαπητά τέκνα, σήμερα ο διδάσκαλος υμών κατά θείαν βουλήν λαμβάνει το χάρισμα της αρχιερωσύνης, της οποίας η διακονία τριπλή έστι, το κήρυγμα του θείου λόγου, η τέλεσις των μυστηρίων και η κυβέρνησις της Εκκλησίας. Και προς τα τρία ταύτα άξιος

Σάλπιγγα 1 4 1889

Σαλιπγγα 27 4 1889

αξιώτατος (πέπεισμαι) έσεται ο σήμερα της αρχιερωσύνης αξιωθείς. Διότι ως προς μεν το κήρυγμα του θείου λόγου, ποσάκις πάντες και ουκ ανηκόαμεν και ου πεπειράμεθα της επ' άμβωνος και αλλαχού πειστικωτάτης αυτού διδαχής. Αλλα και την σύνεσιν και την ορθοφροσύνη αυτού και το μέγα αυτού ενδιαφέρον υπέρ του συμφέροντος της πατρίδος και του λαού και δη και την ευγενή αυτού φιλοτιμίαν εξ ων αφθόνως παν αγαθόν απορρέει τις αρκούντως δεν επίσταται και τις ευσυνειδήτως δεν εκτιμά;

Ταύτα πάντα, κύριοι μοι, παρέχονται μοι πλήρη την πεποίθησιν, ότι ο σήμερα προχειρισθείς αρχιερεύς πληρέστατα κέκτηται της αρχιερωσύνης τα προσόντα και πιστότατος λειτουργός έσται του θείου και υψηλού προορισμού αυτής ήτοι και την Εκκλησίαν ευκλεώς και θεοφιλώς θα κυβερνήση και το εμπιστευθέν αυτό λογικόν ποιμνιον προοδευτικώς λυσιτελώς και συμφερόντως θα ποιμάνη.

Από τοιούτων λοιπόν υψηλών και ευγενών αισθημάτων ορμώμενος και συμφώνως προς τούτο εργαζόμενος, σεβασμιώτατε, ιεράρχα και ούτω τεθωρακισμένος έντεινε και κατευοδού και αρχιεράτευε και ο Θεός διευθυνεί τα διαβήματα σου εις οδόν ειρήνης και αν ο Θεός μεθ' υμών ουδέις, καθ' υμών.

Βάδιζε εν πνεύματι αγάπης, ειρήνης και ομονοίας, διδάσκων νουθετών και αγαθοεργών και τότε δη και του αδεκάστου κριτού την επιδοκιμασίαν επαξίως θα τύχης και του ποιμνίου σου το σέβας, την αγάπην και την αφοσίωσιν αναμφιδόλως θα εφελαύσης, επαινούμενος δικαίως, ευλογούμενος και μεγαλυνόμενος παρά πάντων.

"Ως δ' αν ποιήση και διδάξη, ούτως μέγας κληθήσεται".

ΔΙΑΓΓΕΛΜΑ ΤΟΥ 1888
Ο ΛΟΡΔΟΣ ΝΑΤΣΦΟΡΔ'
ΤΩ, ΣΙΡ ΕΡΡΙΚΩ, ΒΟΥΛΟΥΕΡ

Ἐν τῷ διαγγέλματι τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἀποικιῶν, ἕπερ ἐδημοσιεύσαμεν ἐν τῇ ἡγουμένῃ φύλλῳ, γίνεται μνεία τοῦ ἑτέρου διαγγέλματος, ἕπερ ἐστάλη κατὰ τὸ ἔτος 1888 ὑπὸ τοῦ τότε Ὑπουργοῦ τῶν Ἀποικιῶν λόρδου Νάτσφορδ πρὸς τὸν Ἀρμοστήν τῆς Κύπρου Σίρ Ἐρρίκον Βούλουερ, ὅτε τὸ πρῶτον ἤρξατο ἐφαρμοζόμενον ὑπὸ τῶν αἰρετῶν μελῶν τοῦ Νομοθετικοῦ Συμβουλίου τὸ μέτρον τῆς περικοπῆς κονδυλίων τοῦ προϋπολογισμοῦ.

Ἀποσπάσματα τοῦ διαγγέλματος ἐκείνου ἐνομίσαμεν καλὸν νὰ μεταφέρμεν ἐνταῦθα, ἔχουσι δὲ ὡς ἑξῆς:

DOWNING STREET,
 20 Ἰουλίου 1888.

Κύριε,

Ἐσχον ὑπὸ τὴν σκίψιν μου τὰς ὑμετέρας ἀνακοινώσεις, αἵτινες ἐκθέτουσι τὴν πορείαν τοῦ Νομοθετικοῦ Συμβουλίου σχετικῶς πρὸς τὸν ἐτήσιον προϋπολογισμὸν τῆς δαπάνης καὶ τὰς ἐλαττώσεις τὰς ἐπινεχθείσας εἰς τὸ ὅλκον τῶν ποσῶν, αἵτινα ἀνεγράφοντο εἰς τὸ νομοσχέδιον τοῦ προϋπολογισμοῦ τὸ εἰσαχθὲν εἰς τὸ Νομοθετικὸν Συμβούλιον ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως.

Ἡ πράξις τοῦ Νομοθ. Συμβουλίου εἰ γίνεται ἀφορμὴ διαμείψεως ἐγγράφων μεταξὺ τοῦ σώματος τούτου καὶ ὑμῶν αὐτῶν· τὰ δὲ ἐπιχειρήματα τῶν μελῶν περιέχονται ἐν τῷ διαγγέλματι τοῦ συμβουλίου τῆς 30 Ἀπριλίου, τοῦ ὁποίου ἀντίγραφον μοι ἐνεκλείσθη ἐν τῇ ἐπιστολῇ ἅς τῆς α' Μαΐου. Τὰ αἰρετὰ μὲν φρονούσιν ὅτι ἡ πράξις τῶν, τῆς

ἐλαττώσεως ἢ ἀπορρίψεως ποσῶν πρὸς ἀπόεισιν μισθῶν διαφόρων ὑπαλλήλων, δὲν ἀντιβαίνει εἰς τὸ Διάταγμα τοῦ Συμβουλίου τῆς 30 Νομβρίου 1882. Σὺμφωνι δεῖ αἱ πράξεις τῶν εἰν ἀντιβαίνουσι εἰς οὐδὲν τῶν ἐν τῷ χωρίῳ τοῦ διατάγματος τούτου, ἀλλ' ἀσήμαντον μοι φαίνεται τούτο ἀποβλέπων εἰς τὰ ζητήματα αἵτινα ἐγείρονται ἐξ αὐτῶν.

Δὲν εἶνε σύμφωνος καὶ οὐδαμῶς κόνειον νὰ παρεμβάλλῃ τις εἰς ὑποτιθέμενον πολιτικὸν περιορισμὸν ἐναντίον πράξεων αἵτινες ἀπῆλθον πρὸς τὴν δικαιοσύνην καὶ τὸν ὀρθὸν λόγον. Ἡ χορήγησις Συντάγματος οὐδὲποτε εἶδους ὑπὸ τοῦ Στέμματος περιλείπει πῶστιν τινὰ εἰς τοὺς πρὸς εὐεῖ χορηγείται τούτο καὶ εἰν ἤθελεν εἶσθαι δικαίον, μὴ ὑπαρχούσης πιθανῆς τινος αἰτίας, νὰ δημιουργῆθῃ ἐκεῖ ἐπὶ τῶν διακριτικῶν δυνάμεων τοῦ νειωτοῦ ἰδρυθέντος σώματος. Π. χ. να λάβω ὑπερβολικὴν περίπτωσιν. Δὲν νωρὶζω παράδειγμα τι κατὰ τὸ ὅποιον ὕστατον ὑποτιθέμενος νομοθεσίας νὰ μὴ στήρξῃ εἰς τὴν ἐπιψήφισιν τῶν ἐπινοουμένων ἐξέδων τοῦ αἰτηρητοῦ διαμωτων. Καὶ ὅμως εἰν οἱ Νομοθῆται ἀπέρριπτον τὸ κονδύλιον τούτου θὰ ἦτο ἀνάγκη ν' ἀνοίξωσι τὰς θύρας τῶν φυλακῶν, νὰ ἀρῶσιν ἐλευθέρους τοὺς ἐγκληματίας ἐν τῷ μίση τῆς κοινωνίας καὶ νὰ ἐγκαταλείψωσι πᾶσαν περιπέτρω ἐνλογισμὸν τοῦ ποινικοῦ νόμου, ἐκτὸς εἰς περιπτώσεις καθ' ἃς θάνατος ἢ σωματικὴ ποινὴ θὰ ἦτο τὸ πρόστιμον. Ὁ λόγος εἰ' ἔτι λαμβάνεται διακ-

ἢ τὰς περιουσίας σχετικῶς πρὸς τὰ ἀρκετικὰ ἔργα — εἰ εἶνε νομοσχέδια τὰ τροποποιούμενα καὶ συναρμολογούμενα τὰ λαμβάνοντα τὸν ἄρθρον καὶ τὴν κατὰ τὸ ἄλλοτε ἐπιβλεπὸν καὶ διοχίρεισιν τῶν ποσῶν τῆς νόσου — καὶ ἄλλα νομοσχέδια πρὸς βελτίωσιν τῆς ἀσχυροσύνης. Αἱ καλυπτεργαί αὗται εἶνε ἐπιδοκιμαστικαὶ καὶ ἐπιψήφισαι, ἀλλ' ἐπιψήφισαι μετ' ἀπορρίψεως δύνανται παῖσαι νὰ ἀπορριχθῶσιν ἐν προσηεῖ μέλλοντι.

14. Ἐγκλίτω ἀντίγραφο τῶν Ἐπινοουμένων Σημειῶσιν ὡς τῶν συζητήσεων ἐν τῷ Συμβουλίῳ ἐπὶ τῶν διαφορῶν κονδυλίων, αἵτινα ἐλαττώθησαν, καὶ ἐπὶ τοῦ ψηφίσματος διὰ τὸ ζήτημα τῆς περικοπῆς τῆς νόσου καὶ τὴν πληρωμὴν τοῦ ποσῶ τῆς ὑποτιθείας. Πᾶσα ἀγροσύνη γίνεται ἐν τῇ γλώσσει τοῦ ἀγορητοῦ καὶ κατόπιν μεταφράζεται εἰς τὰς δύο ἄλλας γλώσσας ὡς γίνεται χρῆσις ἐν τῇ νόσῳ, ὡς τε πᾶσα φιλία γίνεται Ἀγγλιστί, Τουρκιστί καὶ Ἑλληνιστί. Τὸ ἔπειτα πρακτικὰ ἀρνούσιν εἶναι τὴν ἔργον τὴν συζητήσεων καὶ τὰς πραγματικὰς ἀποφάσεις καὶ τὰς ἐπιπτώσεις ἐκέρσεως, ἀς μετακαρῆζονται διάφοροι ἀγορηταί.

Ἐως κ. τ. λ.
 Οἱ ἄ γερῶν νω

Μήνυμά του υπ. Αποικιών στον Αρμοστή βούλβερ για τις συνέπειες των περικοπών κονδυλίων του Προϋπολογισμοῦ. (Φ.τ.Κ. 29/ 11 6 1904)

Υμεῖς δε φίλοι μαθηταί, μη λυπεῖσθε του λοιπού διὰ την στήρησιν του σεβαστοῦ ὑμῶν διδασκάλου, ἀλλὰ χαίροντες προσέλθετε, ἐξαίτησασθε παρ' αὐτοῦ την ευλογίαν καὶ δεήθητε προς τον πάντων των αγαθῶν χορηγὸν Θεόν, ἵνα τῆ επιφοιτήσῃ του Παναγίου του Πνεύματος φωτίξῃ καὶ ενισχύῃ αὐτόν προς ακριβὴ ἐκπλήρωσιν των υψηλῶν καθηκόντων τῆς ἀρχιερωσύνης καὶ προς εὐκλειαν καὶ σωτηρίαν του ἐμπιστευθέντος αὐτῷ λογικοῦ ποιμνίου, συντηρῆ δε αὐτόν να στηρίζῃ ἐπὶ του ἀποστολικοῦ του θρόνου ἐντιμον, υγιὰ μακροημερεύοντα καὶ ο ὀρθοτομούντα τῆς ἀληθείας τον λόγον. Γένοιτο".

